

1. Το γεγονός ότι τα άρθρα 169 και 170 της συνθήκης επιτρέπουν στην Επιτροπή και στα κράτη μέλη να προσφεύγουν ενώπιον του Δικαστηρίου κατά κράτους, το οποίο έχει παραβεί μία από τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη, δεν συνεπάγεται αδυναμία των ιδιωτών να επικαλούνται, σε ενδεχόμενη περίπτωση, τις υποχρεώσεις αυτές ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, το οποίο μπορεί να απευθυνθεί στο Δικαστήριο, δυνάμει του άρθρου 177 της συνθήκης.
Μολονότι το Δικαστήριο, στο πλαίσιο του άρθρου 177 της συνθήκης, δεν είναι αρμόδιο να αποφαινεται κατά πόσο οι διατάξεις των εθνικών νόμων συμβιβάζονται με τη συνθήκη, είναι εντούτοις αρμόδιο να παρέχει στο εθνικό δικαστήριο όλα τα στοιχεία ερμηνείας του κοινοτικού δικαίου, τα οποία μπορούν να του επιτρέπουν να κρίνει επί του ζητήματος αυτού.
2. Δυνάμει του άρθρου 34 της συνθήκης ΕΟΚ απαγορεύονται όλα τα εθνικά μέτρα που έχουν ως αντικείμενο ή αποτέλεσμα να περιορίζουν ειδικά τα ρεύματα των εξαγωγών και να επιβάλλουν με αυτόν τον τρόπο άνιση μεταχείριση μεταξύ του εσωτερικού εμπορίου κράτους μέλους και του εξαγωγικού του εμπορίου, έτσι ώστε να διασφαλίζουν ιδιαίτερο όφελος στην εθνική παραγωγή ή στην εσωτερική αγορά του ενδιαφερόμενου κράτους.
3. Η χορήγηση ειδικού ή αποκλειστικού δικαιώματος από κράτος μέλος προς επιχείρηση, υπό την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 1, της συνθήκης, δεν απαλλάσσει το κράτος για το λόγο αυτό από την υποχρέωση να τηρεί τις άλλες διατάξεις του κοινοτικού δικαίου, και ειδικότερα τις διατάξεις που αφορούν την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων.
4. Η παράγραφος 2 του άρθρου 90 της συνθήκης δεν είναι ικανή κατά το παρόν στάδιο να γεννά δικαιώματα των ιδιωτών, τα οποία οφείλουν να προστατεύουν τα εθνικά δικαστήρια.
5. Οι κοινοτικοί κανόνες περί ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων καθώς και η οδηγία 75/439, περί διαθέσεως των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων, δεν επιτρέπουν σε ένα κράτος μέλος να οργανώνει στο έδαφός του το σύστημα συλλογής και διαθέσεως των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων από εξουσιοδοτημένες επιχειρήσεις κατά τρόπο του να απαγορεύονται οι εξαγωγές προς τους κατόχους αδειών διαθέσεως ή αναγεννήσεως άλλου κράτους μέλους.

Στην υπόθεση 172/82,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Tribunal de grande instance των Βερσαλλιών προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

SYNDICAT NATIONAL DES FABRICANTS RAFFINEURS D'HUILE DE GRAISSAGE ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

και

GROUPEMENT D'INTÉRÊT ÉCONOMIQUE «INTER-HUILES» ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 30 και 34 της συνθήκης ΕΟΚ,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

συγκείμενο από τους U. Everling, πρόεδρο τμήματος, Mackenzie Stuart και Y. Galmot, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: S. Rozès

γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

I — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

Η διάθεση των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων αποτελεί αντικείμενο της οδηγίας 75/439 του Συμβουλίου, της 16ης Ιουνίου 1975 (ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 77).

Η οδηγία αυτή προβλέπει ότι τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα για την εξασφάλιση της αβλαβούς συλλογής και διαθέσεως, κατά προτίμηση με επαναχρησιμοποίηση, των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων (άρθρα 2 έως 4). Το άρθρο 5 της οδηγίας προβλέπει από την πλευρά του ότι, «σε περίπτωση που οι στόχοι που καθορίζονται στα άρθρα 2, 3 και 4, δεν δύνανται να επιτευχθούν αλλιώς τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα ώστε

μία ή περισσότερες επιχειρήσεις να πραγματοποιήσουν τη συλλογή των προϊόντων που δίδονται σε αυτές από τους κατόχους τους ή/και στη διάθεση αυτών κατά περίπτωση στη ζώνη που τους έχει παραχωρηθεί από τις αρμόδιες αρχές».

Η Γαλλική Δημοκρατία μετέφερε την προαναφερόμενη οδηγία στο διάταγμα 79/981 της 21. 11. 1979 «περί ρυθμίσεως της ανακτήσεως χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων» (JO RF της 23. 11. 1979, σ. 2900)· με την απόφαση της 21. 11. 1979 περί «όρων συλλογής χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων κατ'εφαρμογή του διατάγματος 79/981 της 21. 11. 1979 περί ρυθμίσεως της ανακτήσεως χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων» (JO RF της 23. 11. 1979, σ. 2901) και με την απόφαση της 21. 11. 1979 περί «όρων διαθέσεως χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων κατ'

εφαρμογή του διατάγματος 79/981 της 21. 11. 1979 περί ρυθμίσεως της ανακτήσεως χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων» (JO RF της 23. 11. 1979, σ. 2903).

Όσον αφορά τη γαλλική αυτή ρύθμιση, η γαλλική κυβέρνηση, στις παρατηρήσεις της ενώπιον του Δικαστηρίου, διευκρίνισε συγκεκριμένα ότι προέβλεπε:

- ότι οι κάτοχοι οι οποίοι συσσωρεύουν χρησιμοποιημένα ορυκτέλαια λόγω των επαγγελματικών τους δραστηριοτήτων έχουν την υποχρέωση είτε να παραδίδουν τα χρησιμοποιημένα ορυκτέλαιά τους σε εξουσιοδοτημένους συλλέκτες, είτε να εξασφαλίζουν οι ίδιοι τη διάθεση των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων τα οποία παράγουν, υπό τον όρο να τους έχει χορηγηθεί έγκριση από το υπουργείο περιβάλλοντος·
- ότι, προκειμένου να εξασφαλιστεί η πλήρης συλλογή των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων, η όλη επικράτεια έχει καταταμηθεί σε γεωγραφικές ζώνες (κατά διαμέρισμα γενικά), σε καθεμιά από τις οποίες το υπουργείο περιβάλλοντος έχει ορίσει έναν εξουσιοδοτημένο συλλέκτη, κατόπιν διαγωνισμού και μετά από γνωμοδότηση μιας διυπουργικής επιτροπής εγκρίσεως·
- ότι ο εξουσιοδοτημένος συλλέκτης ευθύνεται για τη συλλογή όλων των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων που παράγονται εντός της ζώνης για την οποία του έχει χορηγηθεί έγκριση·
- ότι η διάθεση των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων εξαρτάται επίσης από τη χορήγηση υπουργικής εγκρίσεως εκ μέρους του υπουργού περιβάλλοντος.

Το Syndicat national des fabricants raffineurs d'huile de graissage, καθώς και 13 άλλοι ενάγοντες, άσκησαν αγωγή ενώπιον του Tribunal de grande instance των Βερσαλλιών με την οποία ζητούν, ουσιαστικά, να απαγορευτεί στο Groupement d'intérêt économique (όμιλος οικονομικών συμφερόντων) «Inter-

Huiles» να προβαίνει σε συλλογή χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων εντός ορισμένων γεωγραφικών ζωνών. Προς υποστήριξη της αγωγής τους, οι ενάγοντες στην κυρία δίκη ισχυρίζονται ότι οι εναγόμενοι δημιούργησαν το Groupement d'intérêt économique «Inter-Huiles» με προφανή σκοπό να καταστρατηγήσουν το νόμο επιτρέποντας στους ιδρυτές του, οι οποίοι δεν είχαν λάβει άδεια από τη διοίκηση για να συλλέγουν χρησιμοποιημένα ορυκτέλαια, να εξακολουθήσουν τις προηγούμενες δραστηριότητές τους συλλογής χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων χωρίς οιαδήποτε άδεια. Οι ενάγοντες στην κυρία δίκη ισχυρίζονται επίσης ότι το Groupement d'intérêt économique «Inter-Huiles» προορίζει για εξαγωγή ένα σημαντικό μέρος των ορυκτελαίων που συλλέγει, τόσο προς το Βέλγιο όσο και προς την Ομοσπονδιακή Γερμανία.

Δεδομένου ότι το Groupement d'intérêt économique «Inter-Huiles» υποστήριξε κυρίως ενώπιον του παραλέποντος δικαστηρίου ότι η εφαρμογή της γαλλικής εσωτερικής ρυθμίσεως συνιστά μέτρο ισοδύναμου αποτελέσματος με ποσοτικούς περιορισμούς επί των εξαγωγών και των εισαγωγών, το οποίο απαγορεύεται από το άρθρο 30 της συνθήκης ΕΟΚ και δεν μπορεί να δικαιολογηθεί από τις παρεκκλίσεις που επιτρέπει το άρθρο 36 της ίδιας συνθήκης, το Tribunal de grande instance των Βερσαλλιών, με απόφαση της 9ης Ιουνίου 1982, ανέβαλε την έκδοση οριστικής αποφάσεως και υπέβαλε στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Η εκ του νόμου αδυναμία στην οποία βρίσκονται οι συλλέκτες χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων, να τα παραδώσουν προς κατόχους άδειας διαθέσεως ή αναγεννήσεως κράτους μέλους της ΕΟΚ, λαμβανομένων υπόψη των περιορισμών που τους επιβάλλει το διάταγμα 79/981 της 21ης Νοεμβρίου 1979, συμβιβάζεται προς τις διατάξεις των άρθρων 30 και 34 της συνθήκης περί ιδρύσεως των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι οποίες απαγορεύουν τους ποσοτικούς περιορισμούς επί των εξαγωγών, καθώς και κάθε μέτρο ισοδύναμου αποτελέσματος;»

Η διάταξη παραπομπής πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 25 Ιουνίου 1982.

χους άδειας διαθέσεως ή σε άλλους επιχειρηματίες σε άλλα κράτη μέλη;

Σύμφωνα με το άρθρο 20 του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου της ΕΟΚ, γραπτές παρατηρήσεις κατέθεσαν το Syndicat national des fabricants raffineurs d'huile de graissage και λοιποί, εκπροσωπούμενο από τους J. F. Renaud και A. Desmazières de Séchelles, δικηγόρους Παρισιού, το Groupement d'intéret économique «Inter-Huiles» και λοιποί, εκπροσωπούμενο από τον J. Thérard, δικηγόρο Παρισιού, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από το νομικό της σύμβουλο R. Wägenbauer, και η γαλλική κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον J. P. Costes, γενικό γραμματέα της διυπουργικής επιτροπής για θέματα ευρωπαϊκής οικονομικής συνεργασίας.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, και μετά από ακρόαση της γενικής εισαγγελέα, το Δικαστήριο αποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων και ανέθεσε την εκδίκαση της υποθέσεως στο τρίτο τμήμα. Το Δικαστήριο κάλεσε όμως τη γαλλική κυβέρνηση να απαντήσει γραπτώς, πριν από τις 25 Νοεμβρίου 1982, στις ακόλουθες δύο ερωτήσεις:

— η γαλλική ρύθμιση επιτρέπει στους συλλέκτες, που είναι εξουσιοδοτημένοι από τις γαλλικές αρχές, να πωλούν τα χρησιμοποιημένα ορυκτέλαια τα οποία κατέχουν προς κατόχους άδειας διαθέσεως άλλων κρατών μελών;

— η ίδια αυτή ρύθμιση επιτρέπει στους διαθέτες που είναι εξουσιοδοτημένοι από τις γαλλικές αρχές να πωλούν τα χρησιμοποιημένα ορυκτέλαια, τα οποία τους έχουν παραδοθεί, σε άλλους κατό-

II — Περιλήψη των παρατηρήσεων που κατατέθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου

Το Syndicat national des fabricants raffineurs d'huile de graissage παρατηρεί, προεισαγωγικά, ότι, κατ' αυτό, ενδείκνυται το Δικαστήριο να εξετάσει το παραδεκτό του προδικαστικού ερωτήματος. Ενόψει των συγκεκριμένων περιστατικών, και κυρίως του γεγονότος ότι αποφασιστικό κίνητρο του προδικαστικού ερωτήματος ήταν η εκ μέρους των συναγομένων προσκόμιση εγγράφου της Γενικής Διευθύνσεως έρευνας και τεκμηρίωσης του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, το οποίο απευθύνεται προς τον πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και το οποίο είχε ως αντικείμενο να κριθεί κατά πόσο ενδείκνυται να υποβληθεί ερώτημα στην Επιτροπή, με σκοπό να ελεγχθεί η νομοθεσία ενός κράτους μέλους και να παρακινηθεί η Επιτροπή να κινηθεί εναντίον του κράτους αυτού την προβλεπόμενη από το άρθρο 169 της συνθήκης της Ρώμης διαδικασία, το προδικαστικό ερώτημα έχει τα ίδια αποτελέσματα με μία προσφυγή λόγω παραλείψεως κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να κινηθεί εναντίον κράτους μέλους την προβλεπόμενη από το άρθρο 169 διαδικασία, γεγονός το οποίο καθιστά το προδικαστικό ερώτημα απαράδεκτο.

Όσον αφορά το ίδιο το ερώτημα, το Syndicat national des fabricants raffineurs d'huile de graissage παρατηρεί καταρχάς ότι το ερώτημα αυτό πρέπει ταυτόχρονα να διευκρινιστεί και να διευρυνθεί. Έπρεπε στο ερώτημα να γίνεται λόγος, όχι για κράτος μέλος της ΕΟΚ, αλλά για άλλο κράτος μέλος της ΕΟΚ και έπρεπε να καλύπτει όχι μόνον την περίπτωση των συλλεκτών, αλλά επίσης την περίπτωση των κατόχων χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων οι οποίοι, κατ'

εφαρμογή του άρθρου 3 του διατάγματος 79/981, αποφασίζουν να διεξάγουν οι ίδιοι τη μεταφορά των ορυκτελαίων αυτών. Εν πάση περιπτώσει, οι προβαλλόμενοι περιορισμοί επιβάλλεται να εξετασθούν, όχι μόνο ενόψει των άρθρων 30 και επομένων της συνθήκης ΕΟΚ, αλλά ακριβώς ενόψει της οδηγίας 75/439 του Συμβουλίου, η οποία εξασφαλίζει την προσέγγιση των νομοθεσιών στον τομέα διαθέσεως των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων. Κατά το Syndicat national des fabricants raffineurs d'huile de graissage, η γαλλική νομοθεσία είναι νόμιμη έναντι της οδηγίας 75/439. Αφενός μεν, οι θεμελιώδεις στόχοι της οδηγίας αυτής, δηλαδή η προστασία του περιβάλλοντος και η επαναχρησιμοποίηση των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων, αποτελούν στόχους της εσωτερικής ρυθμίσεως. Αφετέρου δε, η ανάγκη να μην παρεμποδίζεται το κοινοτικό εμπόριο αποτελεί απλώς παρεπόμενο στόχο, ο οποίος μπορεί να θυσιάζεται υπέρ άλλων, και οι περιορισμοί τους οποίους αμφισβητούν οι εναγόμενοι στην κυρία δίκη περιλαμβάνονται στις δυνατότητες που προβλέπει η οδηγία και ειδικότερα το άρθρο της 5.

Όσον αφορά τη νομιμότητα των γαλλικών διατάξεων σε σχέση με τα άρθρα 90 και 85 της συνθήκης της Ρώμης, οι ενάγοντες στην κυρία δίκη αναφέρονται στην απάντηση που έδωσε η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στον Galland, βουλευτή στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (ΕΕ C 205, της 13ης Αυγούστου 1981, σ. 10).

Τέλος, το Syndicat national des fabricants raffineurs d'huile de graissage απαριθμεί ορισμένες από τις ολέθριες συνέπειες που προκαλούνται, κατ' αυτό, από τα τεχνητά ρεύματα εξαγωγών που έχουν δημιουργήσει οι εναγόμενοι κατά παράβαση της γαλλικής νομοθεσίας. Τα ολέθρια αυτά αποτελέσματα είναι τα ακόλουθα:

1) γαλλικά χρησιμοποιημένα ορυκτέλαια εξάγονται στο Βέλγιο όπου καίγονται σε βλάβη του βελγικού περιβάλλοντος·

2) γαλλικά χρησιμοποιημένα ορυκτέλαια εξάγονται στην Ομοσπονδιακή Γερμανία όπου αναγεννώνται ή καίγονται, ενώ η συλλογή των γερμανικών χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων επιχορηγείται από το κράτος·

3) οι γάλλοι κάτοχοι άδειας αναγεννήσεως οι οποίοι δεν επιχορηγούνται, στερούνται πρώτης ύλης η οποία τους είναι απαραίτητη για την εκτέλεση της αποστολής που τους έχει ανατεθεί, κατά τρόπο προσοδοφόρο και σύμφωνα με τις υποχρεώσεις που τους έχουν επιβληθεί. Η λειτουργία και οι στόχοι της ενεργειακής πολιτικής ενός κράτους μέλους τίθενται σε κίνδυνο·

4) οι εξουσιοδοτημένοι γάλλοι συλλέκτες οι οποίοι δεν επιχορηγούνται δεν μπορούν επίσης να εκτελούν προσοδοφόρα την αποστολή πλήρους συλλογής η οποία τους έχει ανατεθεί. Εξαιτίας αυτού, τα χρησιμοποιημένα ορυκτέλαια δεν θα συλλέγονται, σε βλάβη βέβαια του γαλλικού περιβάλλοντος.

Στις παρατηρήσεις του, το *Groupement d'intérêt économique «Inter-Huiles»* υποστηρίζει ότι το άρθρο 10 του τίτλου II του παραρτήματος του διατάγματος περί των όρων συλλογής των ορυκτελαίων, καθόσον καθορίζει ότι ο συλλέκτης οφείλει να παραδίδει τα συλλεγόμενα ορυκτέλαια σε κατόχους άδειας διαθέσεως και απαγορεύει έτσι οιαδήποτε εξαγωγή, συνιστά μέτρο ισοδύναμου αποτελέσματος με ποσοτικό περιορισμό επί των εξαγωγών, το οποίο αντιβαίνει στο άρθρο 30 της συνθήκης ΕΟΚ. Όσον αφορά την οδηγία 75/439 του Συμβουλίου, το *Groupement d'intérêt économique «Inter-Huiles»* υποστηρίζει ότι η οδηγία αυτή δεν επιτρέπει στα κράτη μέλη

να εμποδίζουν ή να εξαλείφουν το ενδοκοινοτικό εμπόριο χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων και ότι αντίθετα η έβδομη αιτιολογική σκέψη της προβλέπει την καθιέρωση ενός συστήματος, το οποίο να μην παρεμποδίζει το ενδοκοινοτικό εμπόριο ούτε να επηρεάζει τους όρους του ανταγωνισμού. Αφετέρου, κατά το *Groupement d'intérêt économique «Inter-Huiles»*, το άρθρο 36 της συνθήκης ΕΟΚ δεν μπορεί να έχει εφαρμογή επί του θέματος, δεδομένου ότι όροι για την προστασία της δημόσιας υγείας και του περιβάλλοντος εξασφαλίζονται εφόσον όλοι οι διαθέτες εντός της ΕΟΚ οφείλουν, κατ' εφαρμογή της οδηγίας 75/439, να λάβουν άδεια και υπόκεινται επομένως σε έλεγχο.

Με συμπληρωματικό δικόγραφο, το *Groupement d'intérêt économique «Inter-Huiles»* επιστά την προσοχή του Δικαστηρίου στο γεγονός ότι, κατ' αυτό, η διαφορά στην κυρία δίκη δεν αφορά συλλέκτες χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων, αλλά κατόχους οι οποίοι έχουν αποφασίσει να μεταφέρουν οι ίδιοι τα ορυκτέλαια, δυνάμει του άρθρου 3 του διατάγματος.

Ως προς την *Επιτροπή*, στις παρατηρήσεις της υποστηρίζει ότι η γαλλική κανονιστική ρύθμιση, στο μέτρο που υποχρεώνει το συλλέκτη χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων να τα παραδίδει σε γάλλο κάτοχο άδειας διαθέσεως και του απαγορεύει με το πλάγιο αυτό μέσο να εξάγει τα χρησιμοποιημένα ορυκτέλαια προς άλλα κράτη μέλη, συνεπάγεται άνιση μεταχείριση ικανή να εξασφαλίζει ειδικά πλεονεκτήματα στην εσωτερική αγορά και συνιστά, επομένως, παράβαση του άρθρου 34 της συνθήκης. Το γεγονός ότι η γαλλική κανονιστική ρύθμιση συνιστά την εφαρμογή της οδηγίας 75/439 του Συμβουλίου, δεν επιφέρει καμία μεταβολή, εφόσον η οδηγία αυτή δεν υποχρεώνει τα κράτη μέλη να θεσπίζουν ένα τέτοιο σύστημα. Αντίθετα, το άρθρο 5 της οδηγίας ορίζει σαφώς ότι τα μέτρα που έχει υπόψη της η διάταξη αυτή δεν πρέπει να

λαμβάνονται παρά μόνο αν οι στόχοι της οδηγίας δεν μπορούν να επιτευχθούν αλλιώς. Και καμία από τις νομοθεσίες που έχουν θεσπίσει τα άλλα κράτη μέλη, για να εφαρμόσουν την οδηγία 75/439, δεν προβλέπει παρόμοιο σύστημα που να παρεμποδίζει το ενδοκοινοτικό εμπόριο τόσο όσο το γαλλικό σύστημα. Οι στόχοι της οδηγίας και οι στόχοι περί προστασίας της υγείας και της ζωής των προσώπων, των ζώων και των φυτών που αναφέρονται στο άρθρο 36 της συνθήκης ΕΟΚ, μπορούν να επιτευχθούν επίσης αν τα χρησιμοποιημένα ορυκτέλαια είναι δυνατό να παραδίδονται σε διαθέτη άλλου κράτους μέλους που να έχει λάβει στο κράτος μέλος αυτό την προβλεπόμενη, από το άρθρο 6 της οδηγίας 75/439, άδεια.

Συνεπώς, η Επιτροπή προτείνει στο Δικαστήριο να δοθεί στο *Tribunal* των Βερσαλλιών, η ακόλουθη απάντηση:

«Στα άρθρα 34 και 36 πρέπει να δοθεί η ερμηνεία ότι απαγορεύουν σε ένα κράτος μέλος να οργανώνει στο έδαφός του το σύστημα συλλογής και διαθέσεως των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων κατά τρόπο που να αποκλείει να παραδίδονται σε κατόχους αδειών διαθέσεως ή αναγεννήσεως άλλου κράτους μέλους.»

Η *γαλλική κυβέρνηση* αφού τόνισε ότι το Δικαστήριο κατ' εφαρμογή της ίδιας του της νομολογίας, παρά τη διατύπωση του ερωτήματος που του υποβάλλεται και το οποίο θίγει το κύρος της εσωτερικής νομοθεσίας, οφείλει να αποφανθεί όχι επί του κατά πόσον η εσωτερική νομοθεσία συμβιβάζεται με το κοινοτικό δίκαιο, αλλά να παρέχει στους δικαστές που επιλαμβάνονται της ουσίας της υποθέσεως στοιχεία ερμηνείας των άρθρων 30 και 34 της συνθήκης, διευκρινίζει δε ότι, κατ' αυτήν, η διαφορά επί της ουσίας αφορά μόνο την προσβολή του αποκλειστικού δικαιώματος συλλογής και διαθέσεως και δεν αφορά

καθόλου παράνομη εισαγωγή ή εξαγωγή χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων· η διαφορά δεν μπορεί επομένως να οδηγήσει στην εφαρμογή, εκ μέρους του δικαστού που κρίνει επί της ουσίας, των άρθρων 30 και 34 της συνθήκης ΕΟΚ. Μια τέτοια εφαρμογή αποκλείεται κατά μείζονα λόγο διότι, εφόσον το Συμβούλιο έχει θεσπίσει επί του θέματος την οδηγία 75/439, οι εν λόγω ενδεχόμενοι περιορισμοί δεν πρέπει να κρίνονται πλέον ενόψει των άρθρων 30 και 34 της συνθήκης, αλλά σε σχέση με την οδηγία αυτή. Η γαλλική κυβέρνηση, αφού στη συνέχεια περιγράφει το γαλλικό σύστημα συλλογής και διαθέσεως των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων, τονίζει ότι η ρύθμιση αυτή έχει στόχους οικολογικούς (προστασία του περιβάλλοντος) και οικονομικούς (μείωση της ενεργειακής δαπάνης), οι οποίοι είναι παρόμοιοι με τους στόχους της οδηγίας του Συμβουλίου, και ότι η χορήγηση του αποκλειστικού δικαιώματος που προβλέπεται από τη ρύθμιση αυτή προβλέπεται ρητά από το άρθρο 5 της οδηγίας και είναι σύμφωνο με το άρθρο 90, παράγραφος 1, της συνθήκης ΕΟΚ, όπως το έχει ερμηνεύσει το Δικαστήριο.

Συμπεραίνοντας, η γαλλική κυβέρνηση ζητεί από το Δικαστήριο να ερμηνεύσει τις διατάξεις της οδηγίας 75/439 του Συμβουλίου κατά την έννοια ότι επιτρέπουν σε κράτος μέλος να παραχωρεί αποκλειστικά δικαιώματα συλλογής και διαθέσεως χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων.

Σε απάντηση των ερωτήσεων που υπέβαλε το Δικαστήριο, η κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας απάντησε ότι:

1) όσον αφορά τη συλλογή των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων, εναπόκειται στους κατόχους, αν επιλέγουν να διεξάγουν οι ίδιοι τη μεταφορά των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων, ή στους εξουσιοδοτημένους συλλέκτες, να παραδίδουν τα ορυκτέλαια αυτά σε κατόχους άδειας διαθέσεως, σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται από το άρθρο 8

του διατάγματος της 21ης Νοεμβρίου 1979·

2) όσον αφορά τη διάθεση, εναπόκειται στους κατόχους άδειας διαθέσεως, υπό την έννοια του διατάγματος της 21ης Νοεμβρίου 1979, να επεξεργάζονται τα χρησιμοποιημένα ορυκτέλαια στις εγκαταστάσεις τους.

III — Προφορική διαδικασία

Στη συνεδρίαση της 9ης Δεκεμβρίου 1981, οι ενάγοντες στην κυρία δίκη, εκπροσωπούμενοι από τους A. Desmazières de Séchelles και J. F. Renaud, αμφότερους δικηγόρους Παρισιού, οι εναγόμενοι στην κυρία δίκη, εκπροσωπούμενοι από τον D. Baudin, δικηγόρο στο Conseil d'État και στο Cour de cassation της Γαλλίας, και τον J. Thérard, δικηγόρο Παρισιού, και η Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από το νομικό της σύμβουλο R. Wägenbaur, ανέπτυξαν προφορικά τις παρατηρήσεις τους και απάντησαν στις ερωτήσεις που υπέβαλε το Δικαστήριο.

Η *Επιτροπή* πρότεινε στο Δικαστήριο να απαντήσει στο Tribunal των Βερσαλλιών με διατύπωση διαφορετική κάπως από αυτή που είχε προτείνει με το δικόγραφο της, δηλαδή ότι: «στα άρθρα 34 και 36 πρέπει να δοθεί η ερμηνεία ότι απαγορεύουν σε ένα κράτος μέλος να οργανώνει στο έδαφός του το σύστημα συλλογής και διαθέσεως χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων κατά τρόπο που να αποκλείει να παραδίδονται σε συλλέκτη ή κάτοχο άδειας διαθέσεως που ασκεί νόμιμα τις δραστηριότητές του σε άλλο κράτος μέλος».

Η *ιταλική κυβέρνηση*, εκπροσωπούμενη από τον avvocato dello Stato P. G. Ferri, παρενέβη κατά την προφορική διαδικασία για να υποστηρίξει ότι από τα άρθρα 5 και 7 της οδηγίας προκύπτει ότι η συλλογή των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων επιτρέπεται μόνο σε εξουσιοδοτημένες επιχειρήσεις.

Η Επιτροπή, σύμφωνα με την ερώτηση που της είχε υποβληθεί κατά τη συνεδρίαση, διαβίβασε στο Δικαστήριο στις 22 Δεκεμβρίου 1982 μία συνοπτική έκθεση των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με τα χρησιμοποιημένα ορυκτελαία και μία περίληψη για τα εμπορικά ρεύματα μεταξύ των κρατών μελών. Οι ενάγοντες στην

κυρία δίκη κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους σχετικά με την απάντηση αυτή στις 6 Ιανουαρίου 1983.

Η γενική εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις της στη συνεδρίαση της 10ης Φεβρουαρίου 1983.

Σκεπτικό

- 1 Με απόφαση της 9ης Ιουνίου 1982, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 25 του ίδιου μήνα, το Tribunal de grande instance των Βερσαλλιών υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ, προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία των άρθρων 30 και 34 της συνθήκης, προκειμένου να κριθεί κατά πόσο το γαλλικό décret (διάταγμα) 79/981, της 21ης Νοεμβρίου 1979, περί ρυθμίσεως της ανακτίσεως χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων (JO RF της 23ης Νοεμβρίου 1979, σ. 2900) και τα εκτελεστικά του arrêtés (υπουργικές αποφάσεις) συμβιβάζονται με τη συνθήκη.
- 2 Αντίδικοι στην κυρία δίκη είναι το Syndicat national des fabricants raffineurs d'huile de graissage, καθώς και δεκατρείς άλλοι ενάγοντες αφενός, και το Groupement d'intérêt économique (ομάδα οικονομικών συμφερόντων) «Inter-Huiles» αφετέρου. Με την αγωγή ζητείται να απαγορευτεί στην ομάδα αυτή να προβαίνει στη συλλογή χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων εντός ορισμένων γεωγραφικών ζωνών, στο μέτρο που ο όμιλος δεν διαθέτει την απαιτούμενη από τη γαλλική νομοθεσία άδεια και προβαίνει στην εξαγωγή των συλλεγόμενων ορυκτελαίων κατά παράβαση της νομοθεσίας αυτής.
- 3 Η οδηγία 75/439 του Συμβουλίου, της 16ης Ιουνίου 1975 (ΕΕ ειδ. εκδ. 15/001, σ. 77) πραγματεύεται τη διάθεση των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων. Τα άρθρα 2 έως 4 της οδηγίας αυτής αναφέρουν ότι τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα για την εξασφάλιση της αβλαβούς συλλογής και διαθέσεως, κατά προτίμηση με επαναχρησιμοποίηση, των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων. Το άρθρο 5 της οδηγίας προβλέπει ότι «σε περίπτωση που οι στόχοι που καθορίζονται στα άρθρα 2, 3 και 4 δεν δύνανται να επιτευχθούν αλλιώς τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα ώστε μία ή περισσότερες επιχειρήσεις να πραγματοποιήσουν τη συλλογή των προϊόντων που δίδονται σ' αυτές από τους κατόχους τους ή/και στη διάθεση αυτών κατά περίπτωση στη ζώνη που τους έχει παραχωρηθεί από τις αρμόδιες αρχές».

4 Κατ' εφαρμογή της οδηγίας αυτής, η γαλλική κυβέρνηση εξέδωσε στις 21 Νοεμβρίου 1979 το décret (διάταγμα) 79/981 περί ρυθμίσεως της ανακτήσεως των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων και, αυθιμερόν, δύο arrêtés. Οι διατάξεις αυτές καθιερώνουν σύστημα παροχής άδειας τόσο σε επίπεδο συλλεκτών χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων, όσο και σε επίπεδο επιχειρήσεων επιφορτισμένων με τη διάθεση των ορυκτελαίων αυτών. Το διάταγμα 79/981 προβλέπει ρητά ότι οι συλλέκτες οφείλουν να παραδίδουν τα συλλεγόμενα χρησιμοποιημένα ορυκτέλαια σε κατόχους άδειας διαθέσεως. Τα άρθρα 2 και 9 του arrêté περί των όρων διαθέσεως των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων επιβάλλουν, επιπλέον, υποχρέωση στους εξουσιοδοτημένους διαθέτες — επί ποινή ανακλήσεως της άδειας — να επεξεργάζονται τα χρησιμοποιημένα ορυκτέλαια στις δικές τους εγκαταστάσεις.

5 Στο μέτρο αυτό, είναι βέβαιο ότι η γαλλική νομοθεσία περιλαμβάνει σιωπηρά απαγόρευση εξαγωγής των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων στο εξωτερικό, συμπεριλαμβανομένων των άλλων κρατών μελών της Κοινότητας. Καμία παρεκκλιση δεν προβλέπεται έτσι για τη νέα πώληση σε διαθέτοντες άλλων κρατών μελών, οι οποίοι έχουν λάβει την άδεια που προβλέπεται από το άρθρο 6 της οδηγίας 75/439.

6 Δεδομένου ότι το Groupement d'intérêt économique «Inter-Huiles» υποστήριξε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου ότι η γαλλική νομοθεσία είναι ασυμβίβαστη προς τους κοινοτικούς κανόνες περί ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων, το Tribunal de grande instance των Βερσαλλιών ανέβαλε την έκδοση οριστικής απόφασεως και υπέβαλε στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Η νομική αδυναμία στην οποία βρίσκονται οι συλλέκτες χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων να τα παραδώσουν προς κατόχους άδειας διαθέσεως ή αναγεννήσεως κράτους μέλους της ΕΟΚ, λαμβανομένων υπόψη των περιορισμών που τους επιβάλλει το διάταγμα 79/981 της 21ης Νοεμβρίου 1979, συμβιβάζεται προς τις διατάξεις των άρθρων 30 και 34 της συνθήκης περί ιδρύσεως των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι οποίες απαγορεύουν τους ποσοτικούς περιορισμούς επί των εξαγωγών καθώς και κάθε μέτρο ισοδύναμου αποτελέσματος;»

Επί της αρμοδιότητος του Δικαστηρίου

7 Το Syndicat national des fabricants raffineurs d'huile de graissage υποστηρίζει, πρώτον, ότι το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να δώσει απάντηση στο προδικαστικό ερώτημα, το οποίο έχει ουσιαστικά τα ίδια αποτελέσματα με μια προ-

σφυγή λόγω παραλείψεως, κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να κινήσει στην ειδική αυτή περίπτωση τη διαδικασία λόγω παραβάσεως κράτους.

- 8 Η άποψη αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Πράγματι, το γεγονός ότι η συνθήκη, στα άρθρα 169 και 170, επιτρέπει στην Επιτροπή και στα κράτη μέλη να προσφεύγουν ενώπιον του Δικαστηρίου κατά κράτους, το οποίο έχει παραβεί μία από τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη, δεν συνεπάγεται αδυναμία των ιδιωτών να επικαλούνται, σε ενδεχόμενη περίπτωση, τις υποχρεώσεις αυτές ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, το οποίο μπορεί να απευθυνθεί στο Δικαστήριο, δυνάμει του άρθρου 177 της συνθήκης. Μολονότι το Δικαστήριο, στο πλαίσιο του άρθρου 177 της συνθήκης, δεν είναι αρμόδιο να αποφαινεται κατά πόσο οι διατάξεις των εθνικών νόμων συμβιβάζονται με τη συνθήκη, είναι εντούτοις αρμόδιο να παρέχει στο εθνικό δικαστήριο όλα τα στοιχεία ερμηνείας του κοινοτικού δικαίου, τα οποία μπορούν να του επιτρέπουν να κρίνει επί του ζητήματος αυτού.

Επί της ουσίας

- 9 Υπό τις συνθήκες αυτές, το προδικαστικό ερώτημα πρέπει να εκληφθεί ότι ερωτά ουσιαστικά αν οι κοινοτικοί κανόνες περί ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων, καθώς και η οδηγία 75/439 του Συμβουλίου, της 16ης Ιουνίου 1975 περί διαθέσεως των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων, επιτρέπουν σε ένα κράτος μέλος να οργανώνει στο έδαφός του το σύστημα συλλογής και διαθέσεως των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων κατά τρόπο που να απαγορεύονται οι εξαγωγές προς κάτοχο άδειας διαθέσεως ή αναγεννήσεως σε άλλο κράτος μέλος.
- 10 Ως προς το σημείο αυτό, το άρθρο 5 της εν λόγω οδηγίας προβλέπει ότι τα κράτη μέλη μπορούν να παραχωρούν σε επιχειρήσεις το αποκλειστικό δικαίωμα να διενεργούν τη συλλογή ή τη διάθεση των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων εντός της ζώνης που τους έχει ανατεθεί. Η διάταξη αυτή πρέπει να συσχετισθεί με το σκοπό στον οποίο αποβλέπει η οδηγία, όπως διατυπώνεται στην έβδομη αιτιολογική της σκέψη, η οποία προβλέπει «ένα αποτελεσματικό και συνεπές σύστημα για την επεξεργασία των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων που να μην εμποδίζει τις ενδοκοινοτικές συναλλαγές».
- 11 Αν στο άρθρο 5 της οδηγίας 75/439 μπορεί επομένως να δοθεί η ερμηνεία ότι επιτρέπει στα κράτη μέλη να χορηγούν ενδεχομένως αποκλειστικό δικαίωμα σε μία ή περισσότερες επιχειρήσεις για τη συλλογή ή τη διάθεση των ορυκτελαίων εντός της ζώνης που τους έχει παραχωρηθεί, το δικαίωμα αυτό δεν μπορεί να

έχει ως αναγκαία συνέπεια να επιτρέπεται στις κυβερνήσεις των κρατών μελών να παρεμβάλλουν εμπόδια στις εξαγωγές. Πράγματι, μια τέτοια στεγανοποίηση των αγορών δεν προβλέπεται στην οδηγία του Συμβουλίου και αντίκειται στους στόχους που καθορίζονται στην οδηγία αυτή.

- 12 Το συμπέρασμα αυτό ενισχύεται περισσότερο από το ότι το άρθρο 34 της συνθήκης ΕΟΚ απαγορεύει όλα τα μέτρα ισοδύναμου αποτελέσματος με ποσοτικούς περιορισμούς επί των εξαγωγών. Έτσι, όπως το Δικαστήριο έχει δεχθεί επανειλημμένως, απαγορεύονται όλα τα εθνικά μέτρα που έχουν ως αντικείμενο ή αποτέλεσμα να περιορίσουν ειδικά τα ρεύματα των εξαγωγών και να επιβάλλουν με αυτόν τον τρόπο άνιση μεταχείριση μεταξύ του εσωτερικού εμπορίου κράτους μέλους, και του εξαγωγικού του εμπορίου, έτσι ώστε να διασφαλίσουν ιδιαίτερο πλεονέκτημα στην εθνική παραγωγή ή στην εσωτερική αγορά του ενδιαφερόμενου κράτους. Για το λόγο αυτό, ρύθμιση, η οποία θα ερχόταν σε αντίθεση με τους κανόνες αυτούς, θα αντέβαινε επίσης στο άρθρο 34 της συνθήκης.
- 13 Υποστηρίζεται επίσης ότι η επικρινόμενη ρύθμιση ανταποκρίνεται σε κάποια οικονομική ανάγκη διότι μόνο η πλήρης συλλογή των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων μπορεί να εξασφαλίσει την αποδοτικότητα των εξουσιοδοτημένων επιχειρήσεων για τη διάθεση των ορυκτελαίων αυτών και, στη συνέχεια, την πραγματοποίηση των στόχων της οδηγίας. Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Πράγματι, τα άρθρα 13 και 14 της οδηγίας προβλέπουν, για την αντιστάθμιση των υποχρεώσεων που επιβάλλονται στις επιχειρήσεις για την εφαρμογή του άρθρου 5, τη δυνατότητα των κρατών μελών να χορηγούν στους επιχειρηματίες αυτούς, χωρίς να παρεμποδίζουν τις εξαγωγές, αποζημιώσεις που να χρηματοδοτούνται σύμφωνα με την αρχή «ο ρυπαίνων πληρώνει».
- 14 Οι ενάγοντες στην κυρία δίκη και η γαλλική κυβέρνηση υποστηρίζουν ακόμη ότι η γαλλική ρύθμιση δικαιολογείται από την ανάγκη προστασίας του περιβάλλοντος, σκοπό ο οποίος αναφέρεται ρητά στην τρίτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας. Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Πράγματι, η προστασία του περιβάλλοντος διασφαλίζεται αναμφισβήτητα με την ίδια αυστηρότητα όταν τα ορυκτέλαια πωλούνται σε κάτοχο άδειας διάθεσης ή αναγεννήσεως άλλου κράτους μέλους, όπως και όταν η διάθεσή τους πραγματοποιείται στο κράτος μέλος καταγωγής.
- 15 Τέλος, κι αν ακόμη η άδεια που χορηγείται από ένα κράτος μέλος πρέπει να θεωρείται ως η παραχώρηση αποκλειστικού δικαιώματος, υπό την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 1, της συνθήκης ΕΟΚ, το κράτος αυτό δεν απαλλάσσ-

σεται για το λόγο αυτό από την υποχρέωση να τηρεί τις άλλες διατάξεις του κοινοτικού δικαίου και, ειδικότερα, τις διατάξεις που αφορούν την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων και τις διατάξεις που απορρέουν από την οδηγία 75/439. Ως προς τη δεύτερη παράγραφο του άρθρου 90, το Δικαστήριο έχει ήδη δεχθεί ότι η διάταξη αυτή δεν είναι ικανή κατά το παρόν στάδιο να δημιουργεί ατομικά δικαιώματα, τα οποία οφείλουν να προστατεύουν τα εθνικά δικαστήρια (απόφαση της 14ης Ιουλίου 1971, Hein, 10/71, Recueil σ. 723).

- 16 Επομένως, στο Tribunal de grande instance των Βερσαλλιών, πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι οι κοινοτικοί κανόνες περί ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων καθώς και η οδηγία 75/439 του Συμβουλίου, της 16ης Ιουνίου 1975, περί διαθέσεως των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων, δεν επιτρέπουν σε ένα κράτος μέλος να οργανώνει στο έδαφός του το σύστημα συλλογής και διαθέσεως των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων κατά τρόπο που να απαγορεύονται οι εξαγωγές προς τους κατόχους αδειών διαθέσεως ή αναγεννήσεως άλλου κράτους μέλους.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 17 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η γαλλική και η ιταλική κυβέρνηση, καθώς και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι οποίες κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται.
- 18 Δεδομένου ότι η διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κυρίας δίκης το χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σε αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Διά ταύτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε το Tribunal de grande instance των Βερσαλλιών, με απόφαση της 9ης Ιουνίου 1982, αποφαινεται ότι:

Οι κοινοτικοί κανόνες περί ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων, καθώς και η οδηγία 75/439 του Συμβουλίου, της 16ης Ιουνίου 1975, περί διαθέσεως των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων, δεν επιτρέπουν σε ένα

κράτος μέλος να οργανώνει στο έδαφός του το σύστημα συλλογής και διαθέσεως των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων κατά τρόπο που να απαγορεύονται οι εξαγωγές προς τους κατόχους αδειών διαθέσεως ή αναγεννήσεως άλλου κράτους μέλους.

Everling

Mackenzie Stuart

Galmot

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 10 Μαρτίου 1983.

Κατ' εντολή του γραμματέως

Ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος

H. A. Rühl

U. Everling

Κύριος υπάλληλος διοικήσεως

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIMONE ROZÈS
ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 10 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1983¹

*Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

Το Tribunal de grande instance των Βερσαλλιών σας υποβάλλει αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 34 και 36 της συνθήκης ΕΟΚ για να μπορέσει να κρίνει κατά πόσο η γαλλική ρύθμιση περί ανακτήσεως χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων συμβιβάζεται με το κοινοτικό δίκαιο.

I — Το ζήτημα ρυθμίζεται από ένα décret της 21ης Νοεμβρίου 1979 και από arrêtés (υπουργικές αποφάσεις) της ίδιας ημέρας, που εκδόθηκαν κατ' εφαρμογή του γαλλικού νόμου της 15ης Ιουλίου 1975, περί διαθέσεως αποβλήτων και ανακτήσεως

υλικών, και κατ' εφαρμογή της οδηγίας του Συμβουλίου, της 16ης Ιουνίου 1975, περί διαθέσεως των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων.

Το προαναφερόμενο décret προβλέπει συγκεκριμένα την έκδοση και τη χορήγηση άδειας μόνο σε συλλέκτες, φυσικά ή νομικά πρόσωπα, που ασκούν δραστηριότητα εντός καθορισμένης γεωγραφικής ζώνης.

Το Tribunal de grande instance των Βερσαλλιών έχει επιληφθεί διαφοράς μεταξύ του Syndicat national des fabricants raffineurs d'huile de graissage και λοιπών, οι οποίοι είναι κάτοχοι μιας τέτοιας άδειας και του Groupement d'intérêt économique «Inter-Huiles» και άλλων δώδεκα μελών του οι

1 — Μετάφραση από τα γαλλικά.